

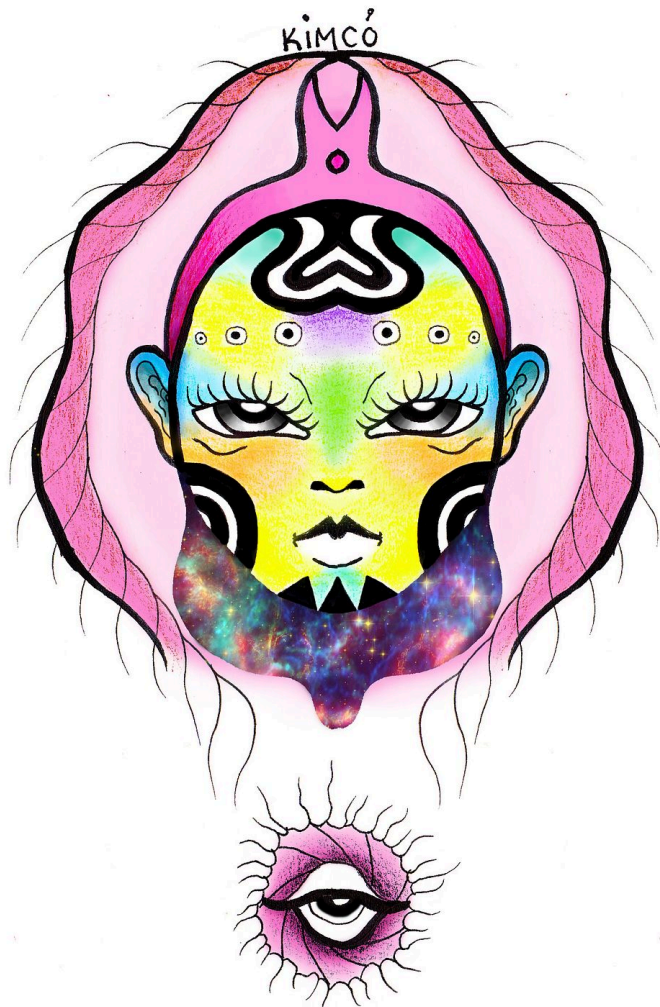
Saigoneer

Vanguard: Giving a Voice to Saigon's LGBT Artists

Friday, 24 July 2015. Written by Zelda Rudzitsky.

Saigoneer

The launch of Vanguard's second issue last week followed the slow but swelling wave of support for LGBT rights in Vietnam.

Artwork by Kim Cỏ.

Saigoneer

Vietnam.

This is not to say that such changes have been swift or that concerns surrounding LGBT issues have been fully resolved. But in an interesting twist, reports put out by [USAID](#) and an unlikely ally – Vietnamese state-run media – have sought to provide accurate information about Vietnam’s LGBT community. Although the media has been (carefully) attempting to foster a deeper understanding of this group, particularly regarding health and social matters, what is still missing is a realistic look at local LGBT people.

The self-produced *Vanguard* is a rare endeavour that can surely add new voices to this understanding by including a specific segment of the LGBT community: artists.

“The main goal is to provide a platform for LGBT artists who make art that is not accepted here in Vietnam at the moment. There are already people that have been making good quality works but there is not an outlet for them, and that is why most of them are ‘new,’” explained Aiden, one of the founders, who is originally from New York but is now based in the southern Vietnamese metropolis.

Saigoneer

artist to have their works approved, even more so when it revolves around realities that draw little empathy from Vietnamese society, “I also think that a lot of artists in Vietnam are asked to do work that is very commercial in order to make a living. We want artists to make pieces that express their individuality,” said Aiden.

Artwork by Nam Núm.

Saigoneer

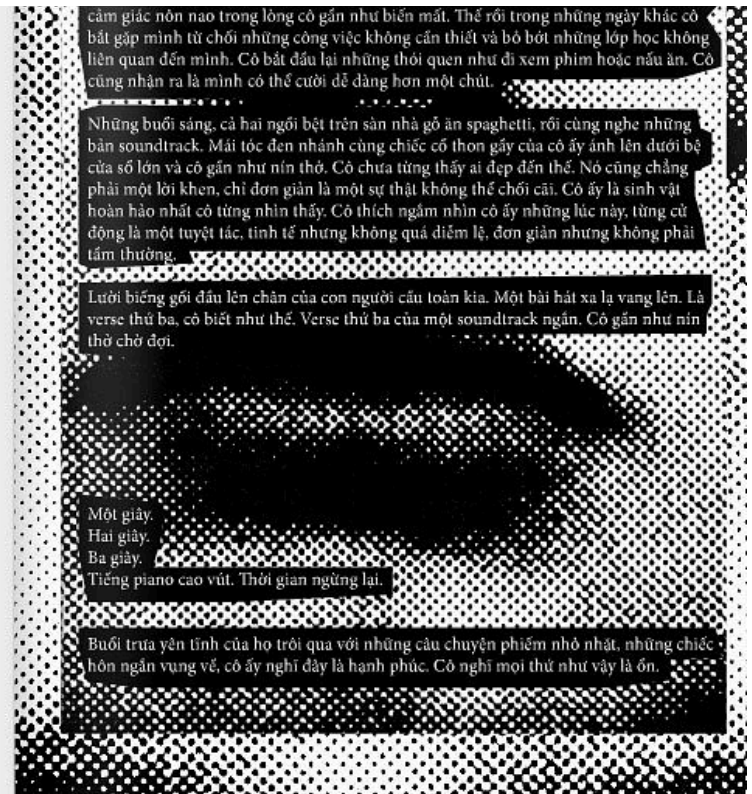
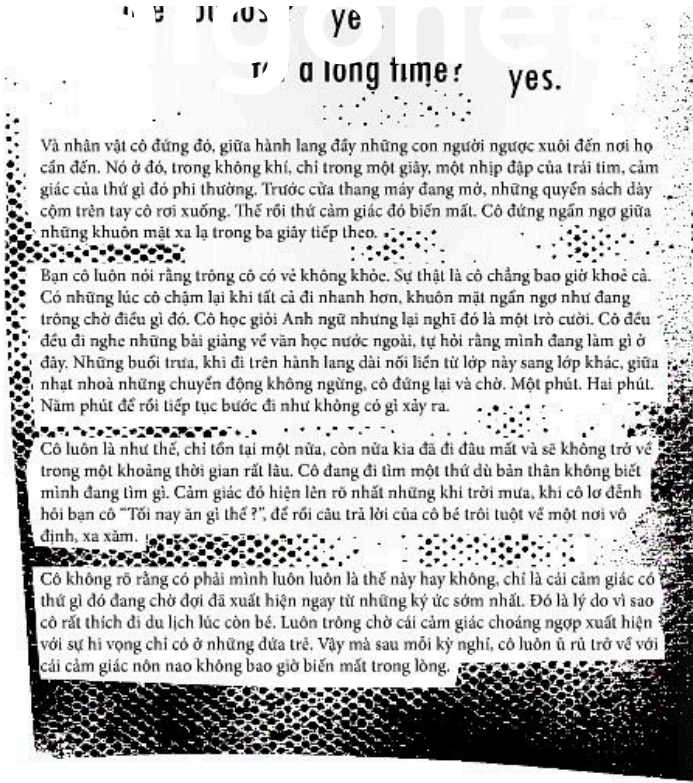
Saigoneer

Artwork by Công Thành.

“We also find that Vietnamese people’s view of the LGBT community is very stereotypical: we dress in eccentric clothes, we are infected with diseases and we spend our lives partying. We hope to contribute to changing people’s mind-set.”

The second issue of *Vanguard* features 10 artists – illustrators, visual artists and writers – and includes photographs, drawings, short stories and poetry.

Saigoneer

Written work by Anh Trần.

“For me personally, *Vanguard* seems to be the first publication that channels the written creativity of LGBTs among other gay magazines filled with models sporting ripped abs and lists of sex tips. Written works, regardless of styles and muses, are encouraged in *Vanguard* in order to acknowledge and promote the value of art and reading among image-filled media nowadays. That is how Aiden came up with a brilliant name for the zine – ‘Văn’ in *Vanguard* means literature in Vietnamese, and it is the first queer zine, or probably the first ever in

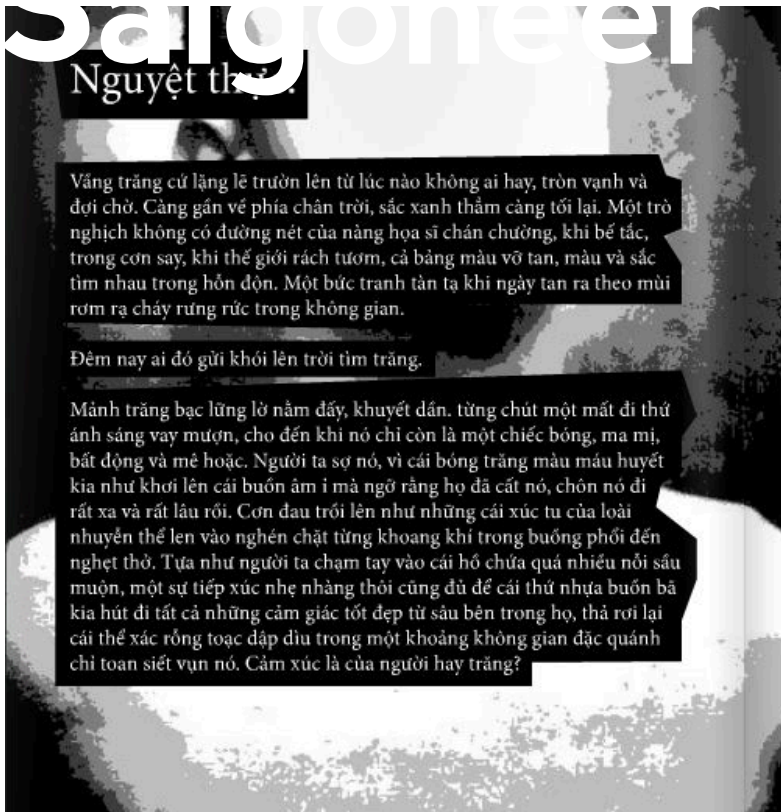
Saigoneer

"I have a special connection with Vietnam because back in New York I do not know any Vietnamese people. So, when I came back here, I found people that understand me because we have the same roots. Vietnam is developing and I want to be part of this transition, like it happened in the 70s and 80s in the States," said Aiden when asked how he and his friend Nu (also from New York) decided to make a zine in Saigon.

Aside for the transgression of the subject matter, the content of *Vanguard* does not tread the same shocking and political paths that could be found in the punk American zines of the 70s. "My written pieces revolve around the silent, premonitory destruction of time, unrequited love, casual sex's aftertaste and solitude, or just simply my feelings after reading a good book. Written content in *Vanguard* does not necessarily have a story line. It is simply to embrace writing and reading," explained Dang.

Saigoneer

Vầng trăng cứ lặng lẽ trườn lên từ lúc nào không ai hay, tròn vành và dơi chờ. Càng gần về phía chân trời, sắc xanh thâm càng tối lại. Một trò nghịch không có đường nét của nàng họa sĩ chân chương, khi bế tác, trong cơn say, khi thế giới rách tươm, cả bảng màu vỡ tan, màu và sắc tìm nhau trong hỗn độn. Một bức tranh tàn tạ khi ngày tan ra theo mùi rơm rạ cháy rưng rức trong không gian.

Đêm nay ai đó gửi khói lên trời tìm trăng.

Mảnh trăng bạc lững lờ nằm đấy, khuyết dần, từng chút một mất đi thứ ánh sáng vay mượn, cho đến khi nó chỉ còn là một chiếc bóng, ma mị, bất động và mê hoặc. Người ta sợ nó, vì cái bóng trăng màu máu huyết kia như khơi lên cái buồn âm ỉ mà ngỡ rằng họ đã cất nó, chôn nó đi rất xa và rất lâu rồi. Cơn đau trối lên như những cái xúc tu của loài nhuyễn thể len vào nghén chặt từng khoang khí trong buồng phổi đến nghẹt thở. Tựa như người ta chạm tay vào cái hồ chứa quá nhiều nỗi sầu muộn, một sự tiếp xúc nhẹ nhàng thôi cũng đủ để cái thứ nhựa buồn bã kia hút đi tất cả những cảm giác tốt đẹp từ sâu bên trong họ, thả rơi lại cái thể xác rỗng toạc đập diu trong một khoảng không gian đặc quánh chỉ toàn siết vụn nó. Cảm xúc là của người hay trăng?

Tôi rơi vào đôi mắt ấy, đôi mắt chứa những dòng dung nham cháy đỏ màu tro, rừng rực phập phồng sau hàng mi cong vuốt, le lói ánh sáng yếu ớt của những ngôi sao xa. Đêm ấy vầng trăng bị che khuất, và thứ ánh sáng mà vẫn minh loài người tưới đẫm lên tôi đến ngập ngụa cũng tan dần trong cơn chếch choáng. Trong bóng tối ở lưng chừng những thế giới, tôi thấy mình bình yên kỳ lạ. Bước đi trong cõi hoang vu nơi đó tôi nhìn thấy bạn, tổ hợp ánh sáng duy nhất giữa màu đen tịch mịch của vũ trụ. Tôi cuốn vào bạn, thấy thân thể mình nhẹ bằng tựa đang bay như một hạt giống rời cây mẹ trôi đi vô định. Trong khoảnh khắc ấy tôi không cần nhớ mình đi đâu và không muốn biết mình sẽ ngừng lại ở đâu nữa.

Tôi muốn quên đi những định nghĩa mà người ta dùng để xác định đời nhau, đời tôi.

Miệng tôi đắng ngắt một nỗi phiền. Tôi buông mình thành một dòng suối nhỏ len vào đời bờ môi gầy của bạn để tìm chút vị ngọt ngào mà tôi chưa bao giờ được nếm. Nơi đây quá buồn để cho sự thỉnh lặng cũng trở nên quá ồn ào, nó cuốn mình vào một góc tối tăm, để lại tôi và bạn như những nốt duy nhất trên khuôn nhạc trống hoác. Tôi cảm nhận được những đầu ngón tay chạm vào tâm hồn tôi rồi khẽ vuốt ve nó, xoa dịu nó. Bên trong tôi tấm kính vô toang nơi vết nứt tạo ra bởi những nét mờ trơn vô hình trên da thịt, không một tiếng động. Tấm kính ấy phản chiếu cái mà xã hội về lên và bắt tôi phải thấy, nhưng trong ánh sáng của họ tôi không thấy được mình, vì mọi thứ quá đúng dẫn đến hoàn hảo.

Written work by Phước Thái.

A testament perhaps to the fact that their intention is indeed to allow LGBT artists to freely express their creativity and to carve out a space within the arts and hopefully the community, "we welcome everyone to join us and to share their thoughts but we still want to feature gay and lesbian artists since they do not have many other outlets to show their works," concluded Aiden.

Vanguard can be found [here](#).